

introit:

Když jsem byl v duši *tak* skleslý, Hospodina jsem *si* připomínal;
 má modlitba vešla k tobě ve tvůj svatý chrám.

1 čtení: 1 Sam 1; 1 - 28**2 čtení:** 1 Sam 1k; 27

„Modlila jsem se za toho chlapce a Hospodin mi dal, zač jsem ho
 tak naléhavě prosila.“

Bratři a sestry dnes bych chtěl společně s vámi přemýšlet o dětech. Dnes odpoledne máme mít setkání rodin s dětmi, tak to bude pro mě tak trošku trénink na odpoledne. Když Bible hovoří o dětech, vždycky je považuje za dar od Pána Boha. Dar, který je nezasloužený a nám rodičům pouze dočasně svěřený. Nejsou naším majetkem ani tím, co bychom si mohli nárokovat. A nejsou ani posvátnou ikonou na kterou nedáme dopustit, protože jsou to přece „naše děti“, naše vymodlené děti...opravdu vymodlené? Opravdu se za ně modlíme? A jak? Modlitba je skvělá pomoc, může se stát prostředkem, kterým může Pán Bůh proměnit mnohé věci v našem životě i v životě našich dětí. Velmi by mě zajímalo, kolik času asi dnes věnuje průměrná evangelická rodina modlitbě. Možná by to stálo za průzkum. Často přemýšlíme nad tím, jak je možné, že si Bůh tak mocným způsobem používal některé slavné osobnosti typu M. J. Husa, J.A.Komenského, nebo některých slavných reformátorů. Odvážím se vyslovit myšlenku, že tomu tak bylo mimo jiné také proto, že nezapomínali na modlitby, usilovné, vytrvalé a často úpěnlivé modlitby za své nejbližší, za svou vlast i za celý svět. J. A. Komenský, učitel národů řekl v jedné ze svých modliteb toto: *„Řekl jsi Pane: Nechte maličkých přijít ke mně a nebraňte jim. My tedy, hle přivádíme velké i malé, nemluvnata i děti, hochy, mladíky i starce, muže i ženy všech národů celého světa; dovol, prosíme, aby se tak dalo, nezabraňuj sám; nebo jestliže ty nezabráníš, nebude moci zabránit nikdo. Vždyť Tvé je království, Pane Ježíš Kriste, ujmí se ho tedy pod veškerým nebem. Tobě jedinému patří všechna sláva na nebi i na zemi. „*

Jan Amos miloval děti, rád je vyučoval a přiváděl k poznání Boha a jeho stvoření. V dětství i v dospělosti zažil mnohé tragédie. Přišel o rodiče a dvě ze čtyř vlastních sester, jeho první žena a dvě děti mu zemřely na

mor. Měl tedy mnoho důvodů po lidsku řečeno na Pána Boha zanevřít. Podobný důvod k hořkosti mohla mít i Elkánova žena Chana, o které jsme dnes četli. Vyrůstala v poněkud nerovném manželském svazku v neustále soutěži s druhou ženou elkány Peninou. V té době ještě bylo mnohoženství běžné, přinášelo to však často nemalé problémy spojené se soutěživostí a nevraživostí, zvláště, když některá z žen nemohla otěhotnět. Děti zejména chlapci však byli považováni za velké požehnání. Elkána byl knězem a každý rok putoval do svatyně v Šílo, aby se tam poklonilo Hospodinu a obětoval mu. Chanu měl velmi rád, miloval ji víc než Peninu a dával jí to najevo třeba i většími porcemi jídla, když rozdělával podíly z obětního hodu v chrámu. Penině to Pán Bůh vynahradil na dětech, na rozdíl od Chany měla dcery i syny ale přesto jí to nestačilo. Vycítila Elkánovu větší náklonnost k Chaně a začala jí závidět, žárlila na ni a urážela ji. Chana díky té šikaně prožívala v manželství peklo. Na jednu stranu jí těšilo, že je jí Elkána miluje, na druhou stranu jí velmi trápila její neplodnost, která tehdy znamenala v Izraeli velikou hanbu a ponížení. Neměla odvahu se svým trápením Elkánovi svěřit a tak se obrátila k tomu, kdo vyslýchá všechny prosby, začala se úpěnlivě a vytrvale modlit k Hospodinu. Jednou jí hořkost v duši přivedla až do situace, kdy složila před Hospodinem slib.

Ten slib byl velmi odvážný, ale Chana byla rozhodnuta jej dodržet. Zněl takto: **„Hospodine zástupů, jestliže opravdu shlédneš na ponížení své služebnice a rozpomeň se na mne, jestli na svou služebnici nezapomeň a daruješ jí mužského potomka, daruji jej tobě Hospodine na celý život; břitva se jeho hlavy nedotkne.“** To byl v podstatě slib celoživotní zasvěcenosti pro Boží službu. Později se tomu říkalo „nazorejský“, nebo „nazírský slib“. Spočíval v tom, že chlapec, nad kterým byl tento slib učiněn, se nesměl stříhat, v dospělosti ani oholit a nesměl okusit víno, ani žádný alkoholický nápoj. Jeho život byl celé zaměřen na Boží věci. Nevím jestli si to dnes vůbec ještě dovedou dnešní maminky představit. Představte si, že byste nikdy nepoužili nůžky, možná by vašemu dítěti po nějakém čase začali ve škole dávat různé zajímavé přezdívky a začali se mu posmívat nebo nadávat. Ani Chana to neměla lehké, když se rozhodla tento slib učinit. Její dlouhá modlitba v chrámu začala být podezřelá knězi Élímu. Myslel si, že Chana trochu přebrala vína. A tak nejprve místo pochvaly sklídila spíš pohanu. **„Jak dlouho budeš opilá! Zanech už vína!“** Víte, ony jsou delší modlitby

podezřelé i dnes, nejsme na ně zvyklí. V rychlosti oddrmlíme poděkování za jídlo, když si na to vzpomenem, v kostele to za nás vyřeší farář a my se když tak připojíme k závěrečnému „Otče náš“. Dlouhé modlitby a ještě k tomu na veřejnosti jsou někdy mezi evangelíky považovány za přílišný extrémismus. Máme za to, že je to pouze doména našeho soukromí a skryté zbožnosti. A tak modlitby pomalu ale jistě mizí z našich kostelů. A přece - chrám by měl přece vonět modlitbou – vždyť modlitba byla už kdysi v Jeruzalémském chrámu ztotožňována z vůní kadidla – spálené vonné pryskyřice, jejíž dým stoupal pozvolna k nebi. Chana měla odvahu se modlit i na veřejnosti, nebylo to nic extrémního, modlila se ve skrytu duše a její modlitba stoupala k nebi, pouze její rty se pohybovaly, hlas nebylo slyšet. I to ale bylo Elímu podezřelé. Chana se musí bránit: „*Ne, nic jsem nepila, pouze jsem před Hospodinem vylévala svou duši – svou velikou hořkost, beznaděj a zármutek.*“ Chaniny prosby Bůh slyšel a odpověděl na ně dokonce hned na místě skrze Elího, který Chanu ujistil, že jí Hospodin dá, zač ho tak usilovně prosila. To ještě nevěděl, že to i pro něj bude znamenat jednou v jeho životě velké změny.

Když se Chana vrátila po roce od návštěvy chrámu se jí a Elkánovi narodil syn pojmenovali ho Samuel - „vyslyšel Bůh“ a Chana z něj měla velikou radost, zároveň si ale uvědomovala, co Bohu slíbila. Už od dětství jej začala na jeho budoucí službu Pánu Bohu v chrámu připravovat. Doporučuji si doma přečíst úžasný Chanin chvalozpěv, který máme zaznamenan v 2.kap. 1. Samuelovy, to je panečku úplně jiná modlitba než ta, kterou se modlila Chana každý rok po urážkách Peniny v chrámu !

Je plná odvahy a radosti, dokonce bych řekl zdravého sebevědomí: „zaznívají tam věty jako: „ **Nechte už těch povýšených řečí, urážka at' z vašich úst neunikne ! Vždyť Hospodin je Bůh vševědoucí, neobstojí před ním lidské činy. !**“ Z té ponížené a ušláplé ženy s pošramocným sebevědomím je najednou radostná matka, která celým srdcem oslavuje a chválí Hospodina. Mám za to, že tady je ten zdravý zdroj mateřské hrdosťi a sebevědomí. Vyslyšená modlitba. Ne to, co jsem si vymohla nebo vyvzdorovala, ale co mi milosrdný a slitovný Bůh daroval, po mnohých upřímných a vytrvalých modlitbách. To ale jistě platí i pro muže. Když se Elkána rozhodl opět putovat do chrámu, chtěl vzít Chanu i s jejích prvním synem sebou, ale Chana se rozhodla že nepůjde, rozhodla se, že přivede Samuele do chrámu až ho odstaví (tenkrát se kojilo dost dlouho), a od té

doby už chlapec zůstane v chrámu. Pro Elkánu to musela být také škola. Kde se v jeho druhé ženě bere najednou tolik sebevědomí? Klidně jí mohl nařídít, půjdeš se mnou a hotovo, tehdy to bylo běžné, ale On respektuje její slib, který dala Bohu, „**Učiň co pokládáš za dobré**“ slyší Chana od svého muže. Elkána vidí na Chaně velikou změnu. Od té doby, co se začala modlit za syna, je její tvář plná radosti, smutek zmizel a je to úplně někdo jiný. Nevíme jestli se Penina také změnila, ale troufám si říct, že asi moc ne. Od chvíle, kdy ale Bůh vyslyší Chaninu modlitbu a narodí se Samuel, je už v dalších kapitolách řeč jen on ní a jejím synovi. Modlitba zcela proměnila Chanino jednání i charakter, nemluvě o Samuelovi, kterého si Bůh povolal jako velkou duchovní autoritu v Izraeli – posledního ze soudců který pomazal první dva Izraelské krále. Tak se mi chce říct na závěr maminky a otcové modlete se za své děti, má to veliký vliv na jejich život , Bůh vám v tom dej potřebnou vytrvalost, i když si někdy při tom člověk popláče, ta radost z našich dětí pak stojí za to ! Amen

Slovo poslání: Žam 78;3 - 4

Požehnání: 4 M 6; 24 - 26